

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Nu undrer jeg mig lidt, for fru Jette Baurup siger, at Socialdemokraterne ønsker at præcisere reglerne. Men det er jo allerede sådan i dag, at kommunerne er forpligtet til at hjælpe de børn, som ikke har et netværk, der kan hjælpe dem, som ikke har en familie, der orker i krisesituationen at drage den fornødne omsorg for børnene. Så det står altså allerede klart i lovgivningen i dag, at kommunerne er forpligtet til at yde denne her hjælp til familien, yde denne her hjælp til børnene.

Sådan som det allerede er i dag, er det jo, at man netop fokuserer på at hjælpe de børn, hvor familien ikke selv kan håndtere krisen. Og sådan som jeg forstår de tidligere indlæg, så siger fru Jette Baurup, nej, det er sandelig ikke et spørgsmål om, at staten skal tage over på alle områder og hjælpe alle børn, uanset om familien kan klare det selv eller ej, og derfor har jeg nu brug for at finde ud af, hvad det helt nøjagtigt er, der skal præciseres. Det står faktisk meget klart i lovgivningen, at kommunerne skal yde denne her hjælp.

(Kort bemærkning).

Jette Bergeholz Baurup (S):

Ja, nu vil jeg sige, at fru Charlotte Dyremose lægger mig ord i munden, som jeg ikke har sagt.

Jeg har ikke sagt, at de her planer skal være strukturerede, at det skal være ens planer. Jeg har sagt, at de beredskabsplaner, der skal være på skolerne eller i dagtilbud, selvfølgelig skal være nogle, som skolerne individuelt tilrettelægger for, hvordan man bedst kan sorgbearbejde.

Så taler fru Charlotte Dyremose også om, om ikke man efter serviceloven skal yde den hjælp til børn, der er i krise. Jo, det skal man, og det gør man da også, i den udstrækning man kan, men man skal altså også have tilbuddene. I den virkelige verden er det sådan, at der ikke er et tilbud til ethvert barns behov, hvor man gerne ville ind og yde hjælp. Der er heller ikke pladser nok i de sorggrupper, der er, til, at man bare kan henvise.

Man forsøger da på lokalcentrene at gøre sit bedste for at yde hjælp til børn, der er kriseramte, også ved psykologbehandling, men her taler vi altså om den første fase, den, der finder sted ude på skolerne.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Når nu situationen er den, at kommunerne skal yde denne her hjælp, hvad hjælper det så at præcisere det over for kommunerne, hvis det, der er tale om her, er, at det kan være svært at stable den hjælp på benene? Det kræver jo f.eks., at der er andre, der er udsat for samme situation, for at man kan stable en sorggruppe på benene. Men netop derfor er det så ganske fremragende, at vi bl.a. har frivillige organisationer, der gør det her, fordi man netop i det forum kan samle nogle børn, som har været udsat for det samme, og som derfor kan hjælpe hinanden med at bearbejde den sorg, det måtte være f.eks. at have mistet en forælder.

Men det nytter jo ikke noget bare at præcisere reglerne, hvis problemet er, at man f.eks. ikke har et forum til den gruppe. Så er det jo langt bedre, at vi, som vi også allerede gør, sikrer os, at der bliver ydet hjælp til, at de frivillige organisationer kan samle op på det her, så man også ud over kommunegrænserne kan sikre sig, at vi har de her tilbud til de børn, der har mest behov for det.

Kl. 19.25

(Kort bemærkning).

Jette Bergeholz Baurup (S):

Med »præcisering« mener jeg, at man skal præcisere, at der også skal være andre planer, for som serviceloven ser ud i dag, er det i den mere præciseret, at det er familien, der i første omgang skal tage over.

Men det, jeg har sagt tidligere, er, at vi taler om første fase. Jeg kan ikke se, hvorfor man skal være nervøs over, at skolen viser en vis omsorg for børn. Jeg kan ikke se, at man skal være nervøs for, at der findes sorggrupper, hvor børn kan tale sammen om, hvad det egentlig er, der gør så ondt i dem, hvad det egentlig er for en sorg, de har. Det er i tredje fase, at vi taler om børn, der trænger til psykologhjælp.

Jeg var ude på en skole i går, hvor jeg fik at vide, at i 2003 var der 12 børn, der havde mistet en forælder eller begge forældre netop på den skole. De mente, at det var så vigtigt, at der var disse planer, fordi man hverken fra lokalcenterets side eller via serviceloven havde fået tilbud om, at man kunne komme i sorg-krise-grupper eller blive hjulpet på anden måde.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.